

Fóti Péter: Egy radikális iskolareform körvonalai (2006) – III. rész

október 28, 2014

Rövid esszék az iskolakötelezettségről, a tesztek értelmetlenségéről, a külső és belső motiváció különbségéről és a tanulás igazi értelméről

A tanulásról

A tanulás az iskolával kapcsolatban leggyakrabban használt fogalom. A gyerekeket az iskola jó tanuló vagy rossz tanuló címkével látja el, és azt sugallja, hogy ez a tulajdonsága a tanulónak a tanulótól függ. Most részletesebben emellett szeretnék érvelni, hogy a rossz tanulókat részben az iskola saját maga produkálja, amikor osztályozza, értékeli őket, amikor versenyre biztatja őket és nem kooperációra, amikor a tantervet és nem a gyereket akarja tanítani.

Korábban azt gondoltam, hogy a tanulás egyfajta gyűjtögető tevékenység, ahol az ember tényeket, gondolatokat gyűjt. Ma már tapasztalataim hatására egészen máshogyan látom a dolgot: ma a tanulás nekem valamiféle növekedést jelent, azt, ahogyan az ember az őt körülvevő világban mozog, és egyre jobban birtokba veszi azt.

A tanulás maga az élet. Az újszülött az élet első pillanatától fogva tanul. Az iskolába nem azért megy, hogy megtanuljon tanulni, hiszen azt élete első pillanatától fogva teszi. A tanulás sokkal szélesebb fogalom annál, mint amit az iskola jelent. A tanulás ebben a széles felfogásban az egész életen át folyik, a tanulás folyamat, növekedés, tapasztalatszerzés és a tapasztalatok feldolgozása. A tanulás eredménye nem pusztán szavakban vannak rögzítve, hanem érzésekben, gondolati modellekben is. Az iskola, mint erre még később kitérek,

nagyon gyakran megpróbálja a gyereket arra készíteni, hogy valami más módon tanuljon, mint ahogyan azt korábban tette. Ez sokszor ahhoz vezet, hogy a gyerek eredeti jó tanulási módszerét feladni kényszerül, és helyette az iskolában szokásos felszínes tanulási módra szokik át. Mielőtt ezt részletezném, térjünk vissza az iskola előtti korba.

A kisgyerekeknek a világ titokzatos, talán egy kicsit veszedelmekkel teli, de mindenképpen érdekes és vonzó: minden érzékszervükkel fel akarják fedezni. (Ezt a felfedező kedvet csak azzal lehet lelohasztani, ha a gyerekebe félelmet táplálunk. De erről is majd később.) A kisgyerekek nagy kitartással indulnak neki a világ felfedezésének. Ez biztosítja nekik a sikert. Nem rettennek meg az akadályoktól, nem vesztik el türelmüket, ha hibáznak. A felnőttek feladata az lenne, hogy igyekezzenek a gyereket támogatni, hogy ez a kitartás megmaradjon. A felnőttek természetesen többet ismernek a világból, mint a gyerekek. A gyerekek csak akkor fedezhetik fel a világot, ha bíznak a felnőttekben, abban, amit nekik mondanak, és abban, hogy megvédik őket a rájuk leselkedő veszélyektől. Amit tudásnak nevezünk, az nem csupán szavakban, hanem hangokban, szagokban, emlékek formájában áll rendelkezésre. Ezek a dolgok egymással össze is kapcsolódnak. Ez a tudás az élet különböző szféráiról szól: az ember belső világáról és a külsőről. A világról, amit ismerünk, más embereknek is el tudunk mondani valamit, leginkább szavakban, de a teljes élményt nem áll módunkban átadni.

Ha a tanulás alatt egyfajta növekedést értek, akkor ez azt jelenti, hogy egyre több dolgot foghatok fel a világból. Ha erre kedvem van, ha érdekel valami, akkor elindulok abba az irányba, és megpróbálom ismereteimet tágítani. A megismerésbe beletartozhatnak szavak, élmények, a tapasztalatok sokféle formájában. Ebben a tapasztalatszerzésben szerepet játszanak a gyerekek és az övelük kapcsolatba kerülő felnőttek is.

Az egyik legfontosabb ilyen tanulási folyamat a nyelv megtanulása. Ennek érdemes a részleteibe is belemenni, mert

meg tudja világítani azt, amit a tanulásról később még pontosabban mondani szeretnék. Ez a tanulási folyamat sokkal komplexebb, mint a később olyan nehéznek titulált olvasás megtanulása.

A sírás az első nyelv. Nem szavakból áll, mégis kifejez valamit, amit aztán a nyelv majd jobban fog tudni: valamit kifejez, és képes arra, hogy megváltoztassa a világot.

A sírást arckifejezések, gesztusok kísérik, a sírás hangjai kifejeznek valami belső állapotot. A közlés nem tökéletes. A környezetnek próbálkoznia kell a sírás megértésével. Komolyan kell vennünk őt. Már a sírás során van tanulás, van visszacsatolás. A hangokkal való játék is a nyelv megtanulásának fontos állomása. Miközben a játékszereit tapogatja, magából hangokat ad ki, amit szerencsére még senki nem korigál vagy javít. Újabb és újabb hangok jelennek így meg. Ezért (szerencsére) senki nem dicséri meg, és így ez a játék teljesen szabadon folytatódik. Senki nem tanítja meg, hanem az élet veszi körül, senki nem kíván neki modellként funkcionálni, vagy őt tanítani. A gyerek azonban mindent megfigyel, minden szót, minden gesztust. Nem gyakorol a szó későbbi értelmében. Hanem újabb és újabb szavaival egyre inkább képes lesz részt venni a közös életben. Megtörténik a csoda: hangokat összekapcsol az élet dolgaival. A nyelvet úgy tanulja, hogy beszél. Nem készül rá, nem gyakorol, hogy tudjon valamit, hanem teszi, és közben egyre előbbre jut. Ennek a tanulásnak a mintájára kellene az iskolát is átalakítani, mert ez a fajta tanulás az igazi.

Már az eddigiekből is kiderült, hogy a tanulás kérdése nagyban összekapcsolódik azzal, hogy a gyereket körülvevő felnőttek hogyan viszonyulnak a gyerekekhez. Jó esetben valódi veszélyektől védik, de nem igyekeznek felfedezőkedvét elvenni. Itt kimondom egészen nyíltan, hogy szerintem a tanulási motiváció minden gyerekkel vele születik, azaz nem állja meg a helyét az elmélet, amely szerint az egyik gyerek jó tanulónak születik, a másik pedig rossznak,. A tanulási képességeket a

társadalmi környezet, a gyereket körülvevő emberek rombolhatják le. Egy másik kérdés az, hogy az iskola egészen más tanulási módszereit a gyerekek más-más eredménnyel teszik magukévá. Sajnos az ún. iskolai jó tanuló nem biztos, hogy valóban az, hiszen nagyon gyakran csak arról van szó, hogy tovább képes agyában megtartani, és jobban tudja visszaadni a tananyagot, mint a társa. Az iskola sok vonatkozásban maga állítja elő a rossz tanulót, vagy legalábbis rátesz egy lapáttal arra, hogy valakiből rossz tanuló legyen.

A csak valós veszélyektől megvédett gyerek, akit egyébként értelmetlenül nem korlátoznak a világ felfedezésében biztonságban érzi magát és nyomul előre. Az úton követ el hibákat, de ezekből tud tanulni. Nem rögtön, nem azonnal, de tud. Elkecsereedik ugyan, ha valami nem úgy van, ahogyan elgondolta, de újra megpróbálja, és addig kísérletezik, míg nem jut eredményre. A világot az ilyen gyerek barátságos helynek látja. A világot olyan helynek érzi, aminek ő maga része.

A másik gyerek, akinek nem jut ilyen szerencsés sors, és veszélyekkel riogatják, ahol nincsenek, és akit eltántorítanak a felfedezéstől, másfajta attitűddel áll a világhoz: Nem gondolja, hogy a világ hozzá tartozik. A világot egy nem barátságos helynek látja. Míg biztonságban élő gyerek nem gondol a maga biztonságára, addig a biztonság hiányában ennek a gyerekeknek a legfontosabb törekvése lesz a biztonság megszerzése.

Mindez azzal van összefüggésben, hogy a tanulás egy az érzelmekkel erősen összefüggő folyamat. Az érzelmek egy nagyon fontos csoportja azzal van összefüggésben, hogy hogyan érezzük magunkat a világban, hogyan látjuk magunkat. Ez a kép természetesen nem állandó, hanem szituációktól függően változik. Sajnos azonban a kép meg is merevedhet, és a rossz helyzetekből nem egykönnyen találhat valaki kiutat. Még nehezebb a kiút, ha a környezet ahelyett, hogy megértené az összefüggést az önkép, a bizalom és a tanulási képesség

között, megmerevíti azt, és a tanulót mozdíthatatlanul besorolja.

Aki magával ki van békülve, az a világot is kellemes helynek látja. Aki viszont magát rossznak, butának, ügyetlennek, szeretetre méltatlannak látja, az a világot is rossz helynek érzi. Akinek jó az önképe, az még kudarcok esetén is tud emlékezni arra, amikor a világot kellemes helynek tartotta. Akinek az önképe rossz, az egy rossz visszacsatolásba kerül: rosszul érzem magam – a világ rossz – én még rosszabbul érzem magam benne, és így tovább.

Aki a világot kellemes helynek tartja, nem feltétlenül tart mindent jónak. A világban rengeteg probléma van: szegénység, igazságtalanság, kegyetlenség, korrupció, a természeti környezet rombolása stb. Mindezzel együtt is lehet az ember optimista, ahogyan Gramsci fogalmazta: az értelem pesszimizmusával szembe lehet helyezni az akarat optimizmusát. Akinek az önképe pozitív, az tudja, még akkor is, ha nehézségei vannak, hogy az alagút végén van kijárat. Ha azonban valakinek az önképe sérült, ha sokszor kimerült, akkor még ha jól mennek is a dolgok, arra gondol, hogy az egész nem fog sokáig tartani.

Ugyanezek igazak a kisgyerekekre is. Azok a gyerekek, akik a sikertelenséghez szoktak hozzá, akkor sem éreznek elég pozitív készletet, ha sikerük van. Akinek az önképe pozitív, az könnyebben mászik ki egy gödörből. Neki megvan az a legfontosabb, ami a kimászáshoz kell: emberek, akik támogatják. Akinek az önképe sérült, az általában nem talál maga körül támogató embereket.

A világ felfedezésének vágya így függ össze az érzelmeikkel, a gyereket körülvevő felnőttek attitűdjével. Akit támogatnak, az fel akar fedezni, aki felfedez, annak sikerei lehetnek, ami segít pozitív önképet kialakítani. Akit nem támogatnak, az egy dologgal foglalkozik: a biztonság keresésével, és felhagy a világ felfedezésével, nem is érzi magát a világ részének, a

világot magát is rossznak érzi. A világtól visszahúzódik, mert a világban csak veszélyeket lát, ott csak vereségek, megaláztatások várhatják. Megpróbálja rossz élményeit elfelejteni. Ez az oka későbbi feledékenységének.

Aki nem fél a világtól, az szeretne többre képes lenni, többet tudni, több mindenhez érteni. Igyekszik ismereteit a körülvevő világról tágítani. Kérdései vannak, és válaszokat akar kapni. Még ha ezek a válaszok nem azok, amikre gondolt, képes ezekkel mégis tovább dolgozni. Minden tapasztalatot be tud építeni. Minél többet próbálkozik, annál többet tanul, függetlenül az egyes kísérletek eredményétől. Ezért tanulnak a biztonságban élő gyerekek olyan jól.

A félelmekkel élő gyerek nem törődik azzal, hogy a világról alkotott képe vajon mennyire helyes. Amit ő keres, az a biztonság. Szeretne egy modellt, amely egyszerű és változatlan. Mindent, ami nem passzol ebbe a képbe, azt elutasít. Csakhogy ezek a modellek nem teljesítik azt a funkciót, amit a biztonságban élő gyerek modellje tud: nem adnak jó előrejelzést arról, hogy mi történhet. A félelmekkel élő gyerek hiába menekül egy álomvilágba, mert a valóság újra és újra felébreszti. Ezek az ébredések sem segítenek neki.

Sok felnőtt embernél látjuk, hogy igyekeznek megelőzni a csalódásokat: ha félnek, hogy leesnének az ágyról, akkor inkább a földre fekszenek. Ha félnek, hogy pénzt vesztenek, akkor inkább nem is fogadnak. Aki nem kockáztat semmit, az nem is veszíthet. Akinek magáról az a képe, hogy mindenképpen veszíteni fog, az nem is próbál meg semmit. Azokat az embereket, akik neki segíteni akarnak, olyannak látja, mint akik csak kihasználni akarják őt, és ezért ellenáll nekik is. Ilyen emberek szülték azt az elképzelést, hogy az ember – kivétel nélkül – rossz, gonosz. Ez tükröződik vissza az eredendő bűn tanában. Mindezek a dolgok a gyerekkorban gyökereznek.

A tanulás, mint láttuk, nem más, mint a világba való

belenövés. Ennek a folyamatnak van egy kiindulópontja, és onnan terjed tovább. A tanulás folyamata nem indítható el akárhonnan. A lépéseknek folyamatosaknak kell lenniük, és a megtanult dolgoknak a tapasztalatokban igazolást kell kapniuk. Ha ezt elfelejtjük, akkor nem fogunk előre jutni. Ez pedig az iskolában sokszor előfordul, ahol a kiindulópontot nem veszik figyelembe, és elméleteket akarnak az egyik agyból a másikba átplántálni. Ebben az esetben, a tanuló nem tud mást tenni, mint megpróbálja a másikat megtévesztteni, és meggyőzni arról, hogy követi őt.

Az iskolai rossz tanuló nem azért rossz tanuló, mert nem tud tanulni, mert valami baj van a fejével, hanem azért mert valami baj van az önképével. Ezt az önképet rongálja a feleltetés, a címkézés, a gyerekek teljesítménycsoportokba való sorolása. Ezek a módszerek nem összeegyeztethetőek a tanulással, amelynek legfontosabb előfeltétele a biztonságos környezet, ahhoz hasonló, amely az élet legelején körülvette a gyerekeket, ahol nincs értékelés, vizsgáztatás, hibáztatás. Ezeknek a feltételeknek a teljesülése esetén a tanulási folyamat magától megy, és nincs szükség külső ösztönzésre.

Sajnos nagyon sok felnőtt hiszi azt, hogy neki kell a gyerekekben a tanulási folyamatokat elindítani, mert a gyerek csak akkor tanul, ha a felnőttek ezt elindítják. Sok tanár és szülő lesz mérges, ha megtudja, hogy gyereke a maga kíváncsiságától hajtva is tanul. Szeretnék úgy képzelni, hogy minden, amit a gyerek csinál, tanul, az ő – tehát a felnőtt – kezdeményezésére jön létre. Ekkor éreznék úgy, hogy van értelme az életüknek. Ugyan nekik maguknak nem sikerült magukból valamit kihozni, de a gyerekből igen (még akkor is, ha ezt te nem akarod)

Ilyen gondolatok azok, amelyek oda vezetnek, hogy a felnőtt generáció egy jó része elutasítja a fiatalabbak igényeit az önállóságra, arra, hogy életüket és tanulmányaikat a maguk kezébe vegyék, és ezért érzik magukat fenyegetve, ha azok, akiket maguk akarnak formálni, ebből nem kérnek.

Ha az otthon még biztosítja is a tanulás feltételeit, amennyiben biztonságot és szabadságot ad a felfedezésekhez, sajnos az iskola sok esetben képes átalakítani a tanulót, lerombolni annak kíváncsiságát és biztonságérzetét. Ez a folyamat azonban az iskola tanáraiban nem tudatos. Ők csak teszik a dolgukat, és még hirdetik is, hogy a gyerek érdekét tartják szem előtt. Az iskola azonban a maga rendszerével azt közvetíti a gyerekek többsége felé, hogy azok nem elég okosak, értéktelenek, és méltatlanok a bizalomra. Az iskola mintha azoknak készült volna, akik már otthonról sem hoznak biztonságot és szabadságot. Azokat pedig, akik ezt otthonról magukkal hozzák, azokat inkább az első csoportba igyekeznek belegyúrni.

Ezen a helyzeten minden tanár változtathat a maga eszközeivel. A szülőknek is megvan a maguk szerepe az iskola átalakításában: A cél világos kell legyen: minden tanulónak biztonságban kell éreznie magát az iskolában, és szabadságot kell kapnia, hogy tanulhasson, mint ahogyan ezt egészen kis korában tette. Az ember akkor tanul a legjobban, ha ő maga és nem mások határoznak arról, hogy mit akar megtanulni, és az időpontot, a tanulás módját is maga határozhatja meg. Ugyancsak a tanulónak kell tudni meghatározni, hogy kivel akar tanulni, milyen anyagokat akar használni, és milyen tapasztalatokra van szüksége. Ugyancsak neki kell módja legyen arra, hogy értékelje, meddig jutott, és mikor akarja abbahagyni, vagy tovább folytatni a tanulást. Ha ezek a feltételek teljesülnek, akkor újra érezhetjük a tanulásban a világ teljességét, saját szabadságunkat, saját hatalmunkat és hozzáértésünket.

A tanár számára ez azt jelenti, hogy a tanulónak kell a középpontba kerülnie, nem a tananyagnak. A tananyag csak valamilyen orientáció lehet, de nem lehet semmiképpen ok arra, hogy annak nevében a tanár valami olyasmire kényszerítse a tanulót, amihez annak nincsen kedve. A gyerek igényei adják a tanulás kiindulópontját. A tanterv, annak bármilyen formában

kötelezővé tétele hiba. Abban a pillanatban, ha a tanár nem a tanulók igényeiből indul ki, hanem valami absztrakt követelményből, akkor természetesen eltűnik a tanulókból az érdeklődés, még akkor is, ha fizikailag ott vannak a teremben. A tanárnak ezért a mai kultúrában, amelyben a tananyagnak a tanuló igényei elé helyezése általános, végeredményben egy nagyon nehéz döntést kell hoznia, és ha a gyerek, gyerekek igényeit helyezi előtérbe, akkor számolnia kell, hogy a tantervcentrikus iskolai kultúra kiveti őt magából.

A tanárok szerepének a rendőr szerepe helyett az idegenvezető szerepét kellene betöltenie. Ugyanennek a változásnak kellene bekövetkeznie a tanárképzésben is.

Összefoglalás

A magyar iskolarendszert nem a több pénz teheti jobbá. A jó iskolarendszer nem pénzkérdés. A magyar iskolarendszert nem a több teszt és tudományoskodás tehetné jobbá, hanem a több emberség, amely nem kerülne több pénzbe. Az iskolarendszer rákfenéje a technokratikus gondolkodás, amely abban hisz, hogy a minél korábbi fejlesztés oda vezethet, hogy a gyerekekbe több tudást, ismeretet lehet betölteni adott idő alatt.

Mitől jó egy iskola? Attól, amitől egy jó családi otthon is jó tud lenni: hogy barátságos, védelmet nyújtó, inspirálja a gyereket a világ felfedezésére. Tévedés azt hinni, hogy az iskola jó, amelyiknek nagyszerű a felszereltsége, ahol a gyerekeket gyakran tesztelik, ahol sok tudást töltenek a fejükbe. A felszereltség persze nem mellékes, a legfontosabb azonban az, hogy mit gondol a tanár, aki az adott iskolában tanít: milyen képe van a gyerekekről, hogy látja-e, hogy milyen körülmények között fejlődik a legharmonikusabban egy-

egy gyerek.

Az egyik legfontosabb szemléleti dolog az, hogy a tanár az iskolába lépő gyereket úgy lássa, mint valakit, aki addigi rövid életében is már nagyon sok mindent megtanult, és nagyon sok tapasztalatot halmozott fel. A már meglévő tudáshoz és képességekhez kell hozzáépíteni, hozzáigazítani az új ismereteket az iskolában. A kisgyerekkorban természetesen szabadon mozogva, a felnőttekkel szabadon kommunikálva, sokat játszva sajátítja el a gyerekek a világot. Az oktatási módszereknek ehhez kéne alkalmazkodniuk

A mai iskola nem erre a fundamentumra akar valamit ráépíteni, hanem a gyereket kényszerek közé szorítva akar valamit a fejébe tölteni. A mennyiségi szemlélet uralkodik, mindent mérni kellene. A gyerek azonban nem mérhető. Minden gyerek egyéni utakon fejlődik, ha fejlődik. Az iskola nagyon gyakran megállítja a gyerek fejlődését, mert az iskola úgy gondolkodik, hogy neki kell valami újat betáplálni a gyerek fejébe.

Az iskola arra az alapfeltevésre épül, hogy ha a gyerek rossz jegyet kap, az inspirálni fogja őt a jobb tanulásra. Valójában a rossz jegyek inkább elkeserítik a tanulót, és odavezetnek, hogy elveszik a gyerek kedvét a tanulástól.

A tanár legfontosabb feladata az volna, hogy emberi kapcsolatot építsen ki a tanulókkal, hogy megismerje őket. Csak ha a tanár ismeri a gyereket, akkor tudja azt meg tőle, hogy mi érdekli, és csak akkor tudja neki azt nyújtani, ami a gyerek fejlődését elősegítené. Ehhez nem kellene semmilyen tanterv, tananyag. A tanárnak teljes önállóságra lenne szüksége.

Egy gyerek akkor tanul jól, ha izgatja az, amit tanul. Semmiféle külső motivációra nincs szükség. Csak le kell mondani bizonyos téveszmékről. Arról, hogy a gyerekeknek 6 és 7 éves koruk között meg kell tanulniuk olvasni. Nem, a legtöbb

gyerek magától is megtanul olvasni valamikor 4 és 12 év között. És amikor meg akar tanulni, akkor nagyon hamar és könnyen megtanul (ehhez nagyon sok esetben nem is kell tanár, mert nagyon sok gyerek megtanul a nagyobb testvértől, vagy már olvasni tudó osztálytársától stb.).

A túlzottan korai olvasástanítás ugyanolyan ártalmas, mint a túl korai elválasztás az anyatejtől, vagy az erőszakos járnitanítás, vagy a korai szobatisztaságra szoktatás. A felnőtteknek nem kell előrehajtania a gyerekeket, hanem ki kellene tudniuk várni, amíg megérnek erre. Nem kell az iskolában szóözönnel leönteni a gyerekeket, akik még nem képesek absztrakt gondolatokat megérteni és feldolgozni. A túlzottan korai olvasástanítás ahhoz vezet, hogy a gyerekek jó része utál olvasni. A 6 éves gyerekek sokkal több játékra – szabad játékra lenne szüksége.

Egyáltalán amikor a közoktatás reformjáról beszélünk, akkor arról is kellene beszéljünk, hogy milyennek is szeretnénk azt a világot, amelybe gyerekeink, azt maguk is alakítva, belenőnek. Amikor erre gondolok, akkor a legfontosabb, ami eszembe jut, hogy egy jó világban sok kis közösségnek kellene működni. Közösségeknek, ahol az emberek egymást egyenlőnek tudják. Egyenlőnek, nem egyformának. Egyenlőnek annyiban, hogy mindenkinek egyforma jogai és lehetőségei vannak a közösség ügyeibe való beleszólásra. Hogy ez ma sajnos nem így van, arról persze nem is érdemes beszélni. De én, ha arra gondolok, hogy milyen világot szeretnék a gyerekeknek, akkor erre gondolok. Ezért várom el ugyanezt egy jó iskolától is. Az iskola az a hely, ahol a felnőtt generáció átadja tapasztalatait a következőnek. Persze ez nemcsak az iskola, hanem az otthon, a munkahelyek stb. A társadalomnak, amelyben az emberek egymással egyenlőként bánnak, az iskolában kellene elkezdődnie. Az, hogy a tanárok régebben vannak a világon, többet láttak, még nem jogosítja fel őket arra, hogy ne bánjanak egyenlőként a tanulókkal.

Térjünk vissza most a szabad játékhoz! A gyerekek szeretnek

egymással játszani. Nem véletlenül. Csak aki alaposan megfigyeli őket, az veszi észre, hogy milyen sok minden történik a szabad játék alatt. A gyerekek a játék szabályait állandóan alakítják. Természetesen megpróbálják azt a maguk előnyére alakítani. De ez csak a pillanatnyi látszat. Ha egy gyerek vagy egy gyerekcsoport a játékot annyira dominálja, hogy a többieknek nincs benne öröme, akkor ezek a gyerekek kiszállnak, és új játékot kezdenek, maguk. Sokszor azonban elérik, hogy a játék szabályait úgy alakítsák, hogy mindenkinek legyen a játékban esélye, hogy mindenki élvezhesse a játékot. A kidobósban a kisebbek több lépést tehetnek, a rabló-pandúrban egy erősnek át kell állnia a gyengébb csapathoz stb. Ennek a fajta szabad játéknak teret kellene hagyni az iskolás korban is. Mert a szabad játék a legjobb „iskola” ahhoz, hogy egy gyerek egy közösségben megtalálja magát, egy közösségben kiharcolhassa a maga jogait, a jogot arra, hogy élvezze az életet, a játékot, a szórakozást, és később felnőttként a munkáját.

A felnőttek nagy többsége meg van győződve arról, hogy a tanulás csak valami fájó dolog lehet. Pedig tanulni öröm. A kisgyerekek örömmel veti magát a világba, és ha biztonságban érezheti magát, akkor ez az öröm fenn is marad. Semmilyen tudományos ismeret nem tudja megmondani azt, hogy a gyerekek éppen mire van szüksége ahhoz, hogy a fejében eddig felépített világmodellt tovább építse. Elvileg a tananyagoknak kellene biztosítani, hogy az ismeretek egymásra épüljenek. De a tananyag összeállításában sajnos más szempontok is nagy szerepet játszanak, például az egyes tudományok presztízse vagy divatos tudományos áramlatok.

Visszatérnék még egy nagyon fontos szemléleti dologra: A tanárok azt gondolják, hogy fő feladatuk a korrekció, a hibák kijavítása. Szerintem ez hibás nézet. A kisgyerekek korrigálják saját hibáikat. Nem rögtön, de aki megfigyeli a gyerekeket, ha elég türelme van, láthatja, hogy képesek erre. Ez a gyereki tanulási képességek egyik fontos eleme. Az iskola

erről is leszoktat. A hiba szégyenné válik, nem pedig a tanulási folyamat természetes részévé. Csak a modern pedagógia mondja azt, hogy a hiba a barátom. A valóságban, például a hangos olvastatásban a még gyengén olvasó gyerek, ha hibázik, megszégyenül.

Az iskolának annak a helynek kellene lennie, ahol a gyerekek kérdeznek, és a felnőttek válaszolnak. Aki tudja, hogy a kisebb gyerekek micsoda tudásszomjjal rendelkeznek, az tudja azt is, hogy ezt a tudásszomjat könnyen elveszítik az iskolában. Az iskolában az kérdez, aki tud, és az válaszol, aki nem tud. Az iskolában a tanárok túl sokat, és a gyerekek túl keveset beszélnek.

Abban az iskolában, ahova 7 éves fiam ez év őszétől jár, a gyerekek és felnőttek minden héten egyszer összeülnek, és egy gyerek vezetésével megbeszélik az elmúlt héten előfordult problémákat. Vajon hány mai iskolában van ilyen gyűlés? Vajon hány iskolában szólhatnak bele a gyerekek abba, hogy mit tanuljanak, vajon hány iskolában dönthetnek el dolgokat, vajon hány iskolában szavazhatnak arról, hogy egy tanár megszegte a házirendet? Nagyon-nagyon kevésben. Az angliai summerhilli iskolában történhetnek ilyen dolgok. Neill, aki a Summerhilli iskolát 1921-ben létrehozta, és azt haláláig, 1973-ig vezette, látta, hogy a felnőtt társadalom rettenetesen bizalmatlan a gyerekekkel szemben, és lebecsüli képességeiket. Azok a gyerekek, akik Summerhillben kezdik iskolájukat, és inspiráló otthoni környezetből jönnek, kezdettől fogva bejárnak a nem kötelező tanórákra, mert a gyerekek szeretnek tanulni. Más gyerekek, akik korábbi iskolájukban rebellisnek számítottak és nem tompultak el a kényszerű tanítás igája alatt, heteket, hónapokat töltenek azzal, hogy kiheverjék a korábbi kényszerű „táplálás” hatásait. Amíg nem járnak órára, addig a többi gyerekkel szabadon játszhatnak. Neill sok év tapasztalata után megállapította, hogy ezek a gyerekek egymást gyógyítják meg. Korábban azt gondolta, hogy saját pszichológiai kezelése segít a gyerekeknek, de aztán látta, hogy azok a gyerekek is rendbe

jönnek, akik soha nem jöttek hozzá.

Rendhagyó iskolában tanárnak lenni nem könnyű, de örömet adó foglalatosság. A gyerekek itt visszajelezhetnek: igen ez érdekel minket, erre az órára eljövünk. Közbevethetné valaki, hogy a fiatalok nem tudják, hogy mire lesz szükségük az életben, ezért nem bízható rájuk a döntés, hogy az órákat látogassák-e vagy nem. Ez valóban nem könnyű döntés, de a gyakorlat azt mutatja, hogy a Summerhillből kikerült gyerekek nem lettek rosszabb vagy sikertelenebb felnőttek, mint a normál iskolából kikerült társaik. Egy biztos: nagyobb örömük volt az iskolai életben, és a közösségért felelősséget vállaló emberek lettek.

Hadd térjek vissza oda, ahol arról írtam, hogy milyen társadalmat szeretnék, és mit kívánok a gyerekeknek. A mai társadalom túlzottan centralizált. Az állam beszedi az adókat, és azután szétosztja, ahogy maga gondolja. Bürokratikus apparátusok szövik át az életünket. Az iskolát mindannyian tartjuk el, de ezt egy látszat elfedi, amikor azt látjuk, hogy a pénzekért a bürokratikus apparátus kegyeit kell keresni. Az iskolában a legfőbb szó a szülőké, a tanároké és gyerekeké kellene hogy legyen. Tulajdonképpen a szülőké és a gyerekeké. Az iskolának, a mai iskolarendszerhez képest sokkal autonómabbnak kellene lennie. Az iskolát jórészt a szülőknek kellene finanszíroznia, és ha ez így lenne, akkor nagyobb beleszólásuk is lenne az ügyekbe. A tanárok a szülők alkalmazottjai, ugyanúgy, ahogy a miniszterelnök a polgárok alkalmazottja. A szülők azt a tanárt tartanák meg, akiről látják, hogy a gyereket akarja tanítani, nem valami elképzelt tananyagot. Azt a tanárt tartanák meg, aki bízik és hisz a gyerekekben, aki szereti a gyerekeket, és akitől a gyerekek ezért szívesen tanulnak. Így lenne jó.

A cikk először megjelent:

Kapcsolódó olvasmányok:

- Fóti Péter egyéb cikkei
- Frank Smith: A tanulás és felejtés könyve - Tartalomjegyzék
- Jerry Mintz: Szabadság és demokrácia az oktatásban – A demokrácia varázsa (1. fejezet)
- Az otthontanulásról a HVG-ben